

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **U.**, so sídlom vo **V.**, zastúpeného JUDr. **J.**, advokátom so sídlom v **P.**, proti žalovaným 1/ **S., š.p.**, so sídlom v **B.**, zastúpenému JUDr. **V.**, advokátkou so sídlom v **B.**, 2/ **S.**, so sídlom v **B.**, **o určenie vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 7 C 13/2004, na dovolania žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 13. marca 2007 sp. zn. 17 Co 286/2006 a uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 13. marca 2007 sp. zn. 17 Co 300/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolania **o d m i e t a .**

Žalovaným 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prievidza rozsudkom z 3. júla 2006 sp. zn. 7 C 13/2004-550 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že je vlastníkom nehnuteľností v katastrálnom území **V.** zapísaným na liste vlastníctva č. **X.**, presne špecifikovaným v priebehu konania podaním z 18. mája 2004 (č.l. 127-128 spisu), ktorú odôvodňoval tým, že tieto nehnuteľnosti boli jeho právnomu predchodcovi pridelené do vlastníctva Výmerom Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave z 27. mája 1947 č. **X.** Žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca nie je v danej veci aktívne legitimovaný, lebo nie je nositeľom uplatneného práva; žalobca, resp. jeho právny predchodca nenadobudol predmetné nehnuteľnosti v celosti (v podiele 1/1) do výlučného vlastníctva.

Okresný súd Prievidza uznesením zo 4. augusta 2006 č.k. 7 C 13/2004-575 žalobcovi uložil povinnosť v lehote 3 dní zaplatiť žalovanému 1/ trovy konania v sume 1 014 504,50 Sk; žalovanému 2/ náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovanému 2/ náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich náhradu v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku ako i uzneseniu podal odvolanie žalobca. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 13. marca 2007 sp. zn. 17 Co 286/2006 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a rozhodol o trovách odvolacieho konania a uznesením z 13. marca 2007 sp. zn. 17 Co 300/2006 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení rozsudku uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že žalobca nie je v danom spore aktívne legitimovaný (z dôvodu uvedeného už súdom prvého stupňa). Žalobu nepovažoval ani za procesne prípustnú v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p., keďže v odvolacom konaní bolo preukázané, že nehnuteľnosti, ktoré sú jej predmetom, boli medzičasom zapísané Správou katastra Prievidza na liste vlastníctva č. X. v podiele 1/1 na žalobcu. Nakoľko žalobca je zapísaný v katastri nehnuteľnosti ako vlastník sporných nehnuteľností, žalobca na podanej určovacej žalobe nemá naliehavý právny záujem. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s § 142 ods.1 O.s.p. Uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov prvostupňového konania, považoval za vecne správne z dôvodu, že súd prvého stupňa správne pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikoval ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p., nakoľko neboli zistené žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali použitie § 150 O.s.p.

Proti rozsudku ako i uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, v ktorom žiadal zrušiť rozhodnutia súdov oboch nižších stupňov a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Na odôvodnenie prípustnosti dovolania uviedol, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. a/ O.s.p., lebo po tom, čo odvolací súd upozornil na novú skutočnosť, že dňom 19. decembra 2006 bol katastrom zapísaný ako vlastník sporných nehnuteľností, odvolací súd mal bez pojednávania konanie zastaviť a keďže tak neurobil, porušil ustanovenie § 7 O.s.p. a v nadväznosti na to mal v súlade s § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. nepriznať žiadnemu z účastníkom náhradu trov konania. Ďalej namietal správnosť právneho záveru odvolacieho súdu o nedostatku jeho aktívnej legitimácie na podaní predmetnej určovacej žaloby ako

i nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov. Preto bol toho názoru, že súdy vydali zmätočné rozhodnutia nielen vo veci samej ale aj o trovách konania.

Žalovaní 1/, 2/ sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (viď § 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním žalobcu napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako i uznesenie odvolacieho súdu.

I. Pokiaľ ide o dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, je podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané.

Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobcu by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa (aj so zreteľom na obsah dovolania) zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Uvedené ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (aj rozsudku) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. b/ až g/ O.s.p. netvrdil a že namietal zaťaženie konania procesnou vadou v zmysle § 237 písm. a/ O.s.p.

Dovolací súd procesné vady uvedené v ustanovení § 237 písm. b/ až g/ O.s.p. v dovolacom konaní nezistil. Prípustnosť dovolania žalobcu preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Pri posudzovaní existencie vady konania v zmysle § 237 písm. a/ O.s.p. (rozhodlo sa vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov) dovolací súd vychádzal z ustanovenia § 7 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány, ako i z ustanovenia § 104 ods. 1, druhá veta pred bodkočiarkou O.s.p., podľa ktorého ak vec nespadá do právomoci súdov, alebo ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania príslušnému orgánu.

Za občianskoprávne vzťahy v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 Občianskeho zákonníka treba považovať majetkové vzťahy fyzických a právnických osôb, majetkové vzťahy medzi týmito osobami a štátom, ako aj vzťahy vyplývajúce z práva na ochranu osôb, pokiaľ tieto občianskoprávne vzťahy neupravujú iné zákony. Občiansky zákonník, ako legislatívny základ všetkých občianskoprávných vzťahov vôbec, upravuje teda všeobecné majetkové a osobné vzťahy založené na princípe právnej rovnosti (§ 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a autonómie (§ 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka) ich subjektov, t.j. právnej možnosti na základe vlastného rozhodnutia fyzických, právnických osôb a štátu usporiadať si vzájomné práva a povinnosti odlišne od zákona. Charakteristickým znakom týchto vzťahov je rovnocenné postavenie subjektov, pri ktorom jeden z účastníkov nemôže jednostranným úkonom založiť povinnosť druhého účastníka a nemôže ani autoritatívne vynucovať splnenie povinnosti druhého subjektu. Vecné práva (vrátane vlastníckych práv), ich ochrana, vzájomné vzťahy vlastníkov susediacich nehnuteľností (tzv. „susedské právne vzťahy“) sú právnou teóriou exaktne a dlhodobo zaraďované ako základná zložka súkromného práva, ktorá v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky je upravená Občianskym zákonníkom. Vzhľadom na uvedené, dovolací súd dospel k záveru, že vzťahy medzi žalobcom a žalovanými sú vzťahmi vyplývajúci zo súkromného práva, ktoré možno podriaďiť pod vzťahy výslovne vypočítané v ustanovení § 7 ods. 1 O.s.p.. Preto konanie nie je zaťažené procesnou vadou v zmysle § 237 písm. a/ O.s.p.

Žalobca v dovolaní namieta, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p.; nejde o dôvod, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 42/1993). Neprípustnosť takeého dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa už dôkazy nevykonávajú (§ 243a ods. 2 O.s.p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané v základnom konaní. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov preto v žiadnom prípade nezakladá vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Žalobca v dovolaní ďalej namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. K odňatiu možnosti dovolateľa pred súdom konať nemohli viesť ani právne závery, na ktorých súdy založili svoje rozhodnutia, lebo ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože súd svojím rozhodovaním neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné právo účastníka. Či už teda súdy napadnuté rozhodnutia založili na správnom alebo nesprávnom právnom posúdení veci (pozn.: dovolací súd rozhodnutia z tohto aspektu neposudzoval), neodňali tým žalobcovi možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pokiaľ žalobca v dovolaní spochybňuje správnosť postupu odvolacieho súdu po tom, čo mu oznámil novú skutočnosť, že bol zapísaný v katastri nehnuteľnosti ako vlastník sporných nehnuteľností, kedy mal podľa jeho názoru konanie zastaviť, z týchto tvrdení možno vyvodit', že namieta aj existenciu tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Inou vadou konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná (§ 242 ods. 1 O.s.p.), je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Iná vada konania je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Dovolací súd, aj s odkazom na vyššie uvedené dôvody týkajúce sa vady konania v zmysle § 237 písm. a/ O.s.p., z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencii tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. považuje za potrebné uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde). Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (pozn.: dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ by aj odvolací súd v rozpore s § 154 ods. 1 O.s.p. nezohľadnil stav existujúci v čase jeho meritórneho rozhodovania (čoho sa však v danom prípade odvolací súd nedopustil), rozhodol by vecne nesprávne. Samotná vecná nesprávnosť nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia. Vydaním vecne nesprávneho meritórneho rozhodnutia súd účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Vzhľadom na uvedené dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne neprípustné. So zreteľom na to dovolanie žalobcu odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom,

riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

II. Žalobca dovolaním napadol aj uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Prievidza zo 4. augusta 2006 č.k. 7 C 13/2004-575, ktorým žalobca bol zviazaný v lehote 3 dní zaplatiť žalovanému 1/ trovy konania v sume 1 014 504, 50 Sk. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O.s.p.).

Dovolateľ v prejednávanej veci napadol dovolaním uznesenie o trovách konania. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. ale v takomto prípade vylučuje prípustnosť dovolania. Dovolanie žalobcu by v dôsledku toho mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú uvedené v § 237 O.s.p. (porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. októbra 1998 sp. zn. 5 Cdo 69/98, ktorý bol publikovaný ako R 117/1999).

So zreteľom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal i otázkou, či konanie nie je

postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené.

So zreteľom na obsah dovolania žalobcu treba v danom prípade opätovne osobitne zdôrazniť, že § 237 O.s.p. spája prípustnosť dovolania výlučne len so závažnými procesnými vadami, a s výhradne tými, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť. Iné procesné vady (procesné vady inej povahy, než sú vady taxatívne vymenované v § 237 O.s.p.) a tiež iné nesprávnosti než sú vady postupu súdu v konaní (napríklad nesprávnosti, ku ktorým došlo v rámci právneho posudzovania veci), nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Dovolanie je odôvodnené nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) odvolacím súdom. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

Vzhľadom na to, že vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli v dovolacom konaní zistené, dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu nemožno vyvodiť ani z § 239 O.s.p., ale ani z § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto aj toto dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Keďže dovolanie odmietol ako procesne neprípustné, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

III. V dovolacom konaní úspešným žalovaným 1/ a 2/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd napriek tomu žalovaným 1/ a 2/ nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy tohto konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 6. augusta 2009

JUDr. Daniela Sučanská, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková